

og nedfætte det paa det andet Sted. Det er muligt, at man fra de forskellige Sider kan blive enig om en saadan Revisions Nødvendighed, som sagt, ogsaa med Hensyn til andre Paragrafer i Grundloven, ogsaa den om Befolkningens Gjennemsnitsantal i Valgfredsene; og vi vilde da være ude over disse Vanskeligheder. Men hvorvidt det ærede Medlem i Saab om, at det skal lyffes inden kort Tid, vil finde sig tilfredsstillt derved og ikke ønske sit Forslag igennem, skal jeg ikke udtale mig om. Dette Forslag har tiltalt mig — jeg troede, at det vilde have fundet en almindelig Smødetkommen fra alle Sider her i Thinget; for den ærede Minister turde jeg dog ikke indestaa — derved, at vi ville faae Valgstedet i Leire. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Vi holde ikke af de gamle Minder og den gamle Tid, da Forholdet var lidt bedre i flere Henseender, end det nu synes at være. Man har tuertimod efter min Formening ogsaa gjort dette Forslag til et Partispørgsmaal. Saa svanger er alttaa Luften med politisk Electricitet i vore Dage, at man ikke kan foretage denne lille, billige, rimelige og grundede Forandring, undtagen man strax skal ind paa det Politiske. Paa den anden Side vil man vedblive at holde Valget i Blæsenborg Kro, som ikke længere eksisterer, lad det være et Bivnesbyrd om, at Grunden begynder at vakle under den Sides Fødder. Paa denne Side vil man holde sig til Leire, de gamle Minders Hjem, og det sætter den ærede Minister og hans Bemærk sig imod. I saadanne Forlegheder pleier man at gribe til det berømte konstitutionelle Universalmiddel, som man kalder Mellempartiet — jeg taler her ikke om noget Parti her i Salen. Kunde man ikke, naar en Opløsning af Folkethinget forestaar, faae det med ind under de Spørgsmaal, der skulde forelægges Valgerne, om man skal blive i det ikke eksisterende Blæsenborg, eller man skal gaa til Leire, eller endelig gaa Mellemsveien og lægge Valgstedet midt imellem de to Steder. Var det ikke en Veie, man kunde gaa, saaledes at Ingen af de Herrer, som paa den ene Side holde paa det Bestaaende, paa den anden Side ville Fremskridt, fik Ret. Jeg henstiller til Overveelse, om dette politiske Spørgsmaal ikke er af den Betydning, at det burde opfattes indtil efter de nye Valg, for at man kunde se, hvorledes Valgerne ville stille sig til denne Sag og til den af mig i Forbindelse dermed før omtalte Sag, hvorvidt man skal forandre Valgloven eller gaa til en Revision af Grundloven, for at faae sine Ønsker opfyldte.

J. M. Hansen: Da jeg før havde Ordet, anmodede jeg den høitæredede Indenrigsminister om at nævne nogle af de mange Valgsteder paa Landet, hvor der ikke er Kro. Han har imidlertid endnu ikke opfyldt mit Ønske, men jeg haaber, at han vil gjøre det; da der er mange, maa han dog kunne nævne nogle Tilfælde, hvor der ikke er Kro

paa saadanne Steder. Jeg veed, som sagt, slet ingen. Det vil være interessant, naar Opøsningen kommer, og der skal være nye Valg; thi Indenrigsministeren vil da aabenbart blive nødt til at give en Resolution, maaske bliver det en foreløbig Lov, han vil komme til at give om dette Forhold. Valgbestyrelsen derude maa jo aabenbart henvende sig til ham, da Blæsenborg Kro ikke eksisterer, og da der staar i Valgloven, at Valget skal foregaa i Blæsenborg Kro. Naar nu Valgbestyrelsen ikke kan finde Blæsenborg Kro, maa den gaa til Indenrigsministeren og sige: Hvad skulle vi nu gjøre; Valget skal foregaa ved Blæsenborg Kro, men der er ingen; vil Ministeren vise os en Udvei, hvorledes vi skulle forholde os? Saa vil han ikke slippe for dette for ham saa overordentlig vanskelige og betænkelige Spørgsmaal, om det skal være ved Leire eller hvor ellers, at Valget skal foregaa; men han vil komme til at bryde sit Hoved med, hvor han skal henlægge Valgstedet uden Skade for den Lov, der skal komme om 1, 2 eller 3 Aar; men dette maa blive hans Sag. Den ærede Minister yttrede i Anledning af, hvad jeg før sagde, at det var meget urigtigt at drage en almindelig Konsekvents med Hensyn til hans hele Stilling til Folkethinget fra den Stilling, som han indtager til dette Spørgsmaal. Deri har den ærede Minister fuldstændig Ret, og har jeg begaaet en saadan Dumhed, saa har den ærede Minister Ret til at bebrejde mig den. Jeg har imidlertid kun draget en almindelig Konsekvents fra den ærede Ministers hele øvrige Stilling til Thinget over til hans Holdning i dette Spørgsmaal. I Genhold til den Stilling, som Ministeren ellers indtager overfor Folkethinget, er det nemlig konsekvent, at han stiller sig her, som han gjør. Men dette er jo den modsatte Fremgangsmaade af den, som Ministeren mente, at jeg havde brugt. Naar jeg havde tilladt mig det, han antydede, havde jeg virkelig handlet meget ubetænksomt, men den ærede Minister vil, naar han ser efter, hvad jeg har sagt, finde, at jeg har yttret, at dette var i god Konsekvents med hans hele Optræden ligeoverfor Folkethinget. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) tog dog fejl, da han mente, at han kunde nævne et Eksempel, hvor Valgerne ved Valget i Blæsenborg Kro ikke vare gaaede i folkelig Retning. Han mente nemlig, at da den nuværende ærede Folkethingmand for Kredsen første Gang stillede sig, faldt han. Men det ærede Medlem har glemt, for hvem det var, at han faldt. Det var for en gammel folkelig Demokrat, som har siddet her i Thinget i mange Aar og var en meget friskindet Mand. Altsaa, naar Valgerne forkastede det nuværende ærede Medlem for denne Mand som en gammel, bekjendt Demokrat, saa er det aabenbart uberettiget at sige, at denne Valgfreds i dette Tilfælde efter hans Mening har viist, at den ikke var folkelig. Jeg troede virkelig, at det ærede Medlem, da